

Els contes de la Torre de l'aire

El Dorado

3

En un laboratori d'una *start up* del Silicon Valley són a punt de fer un fantàstic descobriment. De fet, més que un descobriment és la culminació d'anys i panys d'investigació per part d'un dels dos socis de l'empresa *Looking Back*, en Jack Esquivel, físic quàntic. L'altre soci, en Kevin Grande, és el que ha posat els diners des de bon principi per mirar d'avançar en aquell projecte agosarat: construir una màquina del temps.

Tant en Kevin com en Jack són descendents de dos conqueridors espanyols que havien anat a fer les Amèriques al segle XVI, en Nuñez Grande i l'Hernán Esquivel, que compartien un secret fantàstic, que havia anat passant generació rere generació fins a convertir-se en el motor de la recerca empresa per aquests dos xicots, amics des de la infantesa.

—Kevin, ha arribat el moment. Tot és a punt per començar l'aventura. Arribarem a conèixer la gent que envoltava els nostres avantpassats i recuperarem la informació perduda que hi havia en aquell plànol que tenia la teva família i que es va cremar en un incendi. Mira, aquesta és l'Aldonza. Era el nom de la meva parenta del segle XVI. Hi he incorporat un motor fora borda per si hem de navegar.

En Jack descobreix teatralment la seva creació. Sembla ben bé una canoa, amb la part central coberta per una cúpula de vidre, apta per a dos passatgers.

—Fantàstic, Jack. No me l'hagués imaginat mai així. Un disseny molt innovador. L'has fet tenint en compte que podríem anar a petar en un riu o una llacuna, oi? Ben pensat. Està clar que pot ser que les coordenades per arribar primer a Mérida ens facin aterrar al mig del Guadalquivir i, ja quan anem a Sud-Amèrica podem caure en ple Amazones... Per cert, hem de pensar en com ens vestirem per no cantar quan apareguem a la Mèrida del segle XVI.

—Ja ho tinc tot pensat. El meu pare és molt amic de l'Andrés Vicente, el productor de la pel·lícula El Dorado d'en Carlos Saura, aquella que vam veure de petits, te'n recordes? I li vaig demanar qui n'havia fet el vestuari . Per sort són gent que encara treballa en la indústria i tenen un magatzem espectacular amb tota mena de roba de diferents èpoques. Per això et vaig demanar quina talla feies, te'n recordes?

—Caram. No deixaràs mai de sorprendre'm, Jack. Ja em va estranyar que m'ho demanessis, però estava tan capficat amb els darrers càlculs que ens permetran viatjar en el temps i l'espai que me n'havia oblidat del tot.

—Cadascú fa la feina que toca, Kevin. Tu la part científica i jo la logística. Per cert, ja has tingut temps d'assajar el teu extremeny del segle XVI? Per la cara que fas ja veig que no. Deixa'm parlar a mi quan arribem a Mèrida, eh? Que en anglès no ens entendria ni déu.

Arribat el moment, vestits d'època, els dos amics s'introdueixen en la màquina del temps i en un tres i no res apareixen als afores de Mèrida. Miren de camuflar-la com poden, perquè saben que l'hauran de tornar a fer servir quan aconseguixin la informació que busquen, i entren a la ciutat per cercar un amic de l'Hernán Esquivel, l'avantpassat d'en Jack, que, segons el que diu la llegenda que ha anat passant per les diferents generacions, els pot orientar de com arribar a trobar El Dorado, la mítica ciutat de l'or de l'Amèrica central.

La persona que cerquen va ser secretari adjunt de Gonzalo Pizarro i Francisco de Orellana, que no van arribar a trobar mai la ciutat però sí el riu Amazones i han d'aconseguir que els doni algun contacte que els pugui acompanyar en la seva aventura.

Demanat s'arriba a Roma i en Jack, en un extremeny força acurat, après dels seus avis i contrastat amb documentació de l'època, acaba per esbrinar que l'Alonso Holguín el trobaran a la Venta de la Cruz, una

taverna a la qual s'adrecen a pas viu. En Jack s'afanya a parlar amb el taverner, demanant una gerra de bon vi.

—Disculpe, vuesa merced, buscamos a Alonso Holguín y nos han dicho que podíamos encontrarlo aquí.

El taverner els indica amb un gest un racó de la taverna on hi ha un subjecte amb barret d'ala que li tapa mitja cara. Cap allà se'n van tots dos, amb la gerra a la mà i s'asseuen a la taula presentant-se com a parents de l'Hernán Esquivel. El nom i la gerra de vi fan brillar els ulls de l'Alonso, que els rep amb bona disposició. Després d'una breu conversa xiuxiuejada l'Alonso s'aixeca i saluda els nois tocant-se l'ala del barret com a comiat.

—Ja ho tenim, Kevin. La localització que ens ha donat és aproximada, però era més important tenir el nom d'un contacte fiable i ens ha donat el d'un xaman que segur que pot orientar-nos. El nom és força estrany, Flor de loto, però li devia posar algun dels conqueridors i en deu tenir algun altre més autèntic.

—Doncs apa, Jack, anem per feina. Programarem l'Aldonza i a veure si ens porta a prop del nostre objectiu.

Dit i fet. Se'n tornen cap on havien amagat la màquina del temps i en un pim-pam la propera parada els deixa en el que sembla un mar immens.

—Alça, morena! Això ha de ser l'Amazones, com hi ha món.

Descapoten l'Aldonza i s'aixequen per mirar d'abastar la vora del riu. Una onada els fa trontollar i ben aviat se n'adonen de què l'ha provocat. Una immensa anaconda és a punt de xocar amb ells, amb el perill que comporta que els faci tombar en un espai tan perillós com és el riu, farcit de piranyes i qui sap quins altres monstres, apart d'ella mateixa. En Kevin engega el motor fora borda i s'afanyen a fugir de la topada.

Passat l'ensurt, van fent via sense més complicació cap on els sembla que hi ha la vora del riu que busquen, on hi ha un petit poblat, quatre cabanes mal comptades, la llar del xaman Flor de Loto.

Han hagut de tornar a capotar l'Aldonza perquè la quantitat d'insectes voladors és extraordinària. De fet, un cop a dins, reben picades terribles dels pocs que han aconseguit entrar a la cabina, i queden amb la cara ben inflada. Mirant d'esclafar una mena de mosquit gegantí en Jack li clava plantofada a en Kevin, que queda amb l'ull ben morat.

—Mare meva, quina fila que fem. Què pensarà en Flor de Loto de nosaltres?

—Que som de fora, és evident. I que totes les bèsties voladores de per aquí ja tenen on venir a alimentar-se i això li semblarà la mar de bé.

La travessa riu amunt és amenitzada amb la presència de tota mena de fauna autòctona: dofins roses, que els deixen bocabadats, jaguars, mirant-los amb ulls afamats des de la vora, llúdries gegants que els acompanyen curioses una estona, caimans gegantins que obren bocasses al pas de l'Aldonza com si se la volguessin empassar sencera. Un espectacle que els manté alerta sense que deixin de mirar la vora, on s'han acostat perquè el cor els diu que ja són a prop del seu objectiu. El riu s'ha anat empetitint, potser s'acosten a la vora del seu naixement.

En Kevin, biòleg de professió, no deixa de fer fotos i prendre notes de tot el que veu. En Jack el deixa fer i vigila que cap d'aquests animals autòctons ataquin a fons el seu medi de transport que, tant si tot va bé com si no, els ha de tornar al present.

Al final troben el que busquen, tal i com els ho havia descrit el seu contacte a Mérida: quatre casetes, una de les quals plena d'amulets i de restes d'animals de tota mena. La casa d'en Flor de Loto.

El xaman és assegut a l'entrada, meditant, amb un bàcul a les mans, adornat amb plomes de guacamai i ossets menuts. Els ha vist a venir i no sembla sorprès de cap manera pel que veu, aquella estranya canoa amb una cabina central en forma de cúpula vidrada.

Mentre ells fan maniobra per deixar l'Aldonza al terra, en Flor de Loto s'aixeca, cerimoniós, per anar-los a rebre.

—¿Habláis nuestra lengua, chaman? —li pregunta en Jack.

—Entiendo —respon ell.

—Buscamos El Dorado.

—Como todos. Yo indico camino. Difícil.

Tan senzill com això. Amb l'ai al cor deixen l'Aldonza dins d'una de les cabanes, que serveix de magatzem, amb la idea de recuperar-la quan tornin de la seva expedició amb el xaman.

El camí per la selva és feixuc i es troben de tot. En Jack és a punt de ser devorat per una planta carnívora que l'havia anat seguint des de l'aire sense que se n'adonés. Per sort en Kevin se n'adona i a cop de matxet mig la decapita, davant la mirada torba del xaman, que no sembla gaire content de l'agressió perpetrada contra una planta autòctona que bé que s'ha d'alimentar.

Després de tres dies de caminar, sense gairebé reposar i afamats i assedegats, albiren una llacuna des de dalt d'un penya-segat. Allà s'atura el xaman. Els dos nois, exhaustos, van per avançar-lo, per beure una mica d'aigua d'un rierol que l'alimenta, però xoquen amb una barrera invisible que no els deixa avançar.

—Flor de Loto, ¿que pasa aquí? ¿Por qué no podemos avanzar?

—Necesitamos permiso. Estamos cerca —respon ell mentre els llança una freda mirada.

El xaman comença a fer un ritual ayahuasca, repetint obsessivament la paraula Guatavita, que els posa a tots tres en estat de trànsit fent que la seva ment s'abstregui en un viatge espiritual que els permet traspasar el màgic mur.

Es veuen abocats a la foscor d'un túnel que de seguida comença a baixar, com si fos un tobogan gegantí. Mentre llisquen cap a qui sap on van sentint sorolls molt desagradables, com de dents xocant unes amb les altres, i veuen com una immensa vespa va sobrevolant el sostre del túnel, acompanyant el seu recorregut.

El soroll que senten l'acaba identificant en Jack, esgarriat, i s'afanya a avisar en Kevin del perill que corren.

—Són *Anelosimus eximius*, Kevin. Fixa't en la paret del túnel, és plena de teranyines. Aranyes que viuen en comunitats de fins a 50.000 individus. Tenen vuit potes, vuit ulls i un parell d'ullals verinosos. Això no pinta gens bé. I, pel soroll que fan, aquestes deuen ser gegantines. Se'ns cruspiran en un tres i no res.

El seu xiuxiueig fa que el soroll de dents s'esvaeixi. I el substitueix una veu rogallosa i enganxosa.

—Bienvenidos a nuestro hogar. ¿Vienen a jugar vuestas mercedes?

En Kevin i en Jack miren al xaman, que segueix lliscant impertèrrit pel tobogan.

—¿Quién está hablando, Flor de Loto?

—Una araña. Respondan.

—¿Una araña que habla extremeño? ¿A qué quiere jugar?

—Todas saben hablar vuestra lengua. Les gustan los acertijos. Si los acertáis seguimos adelante. Si no, morimos aquí. Son cinco si mal no recuerdo.

Mentrestant han arribat a un espai més ample i pla. Després d'haver estat lliscant l'aturada brusca els apilona en un racó ple de teranyines enganxoses i del que semblen restes humanes. S'afanyen a apartar-se'n i se'n van al mig de la rotllana que forma la cavitat. Se senten sospitosos sorolls de potes i, a la llum de les llanternes dels dos nois, es veu com van apareixent per les parets centenars d'aranyes de la mida d'un gos sant Bernat.

Davant els ulls desorbitats del dos exploradors es col·loquen ocupant tota la caverna.

—¡A jugar! —bramen unes aranyes.

—¡Ñam, Ñam! —fan unes altres, amb els ullals bavejant i els vuit ulls brillant en la semi-foscor.

—Empiezo yo —diu una—. ¿Qué será, que no será, que cuando más le quitas más grande está?

El cervell esmolat d'en Kevin, tot i que semblava paralitzat per la situació, aconsegueix fer sinapsi *in extremis*.

—Un... un agujero. ¡Un hoyo!

S'escolta un xiulet decebut a les parets.

—Yo, yo... —s'avança una altra—. ¿Qué quírica es que te da y no lo ves?

Ara es en Jack el que respon.

—Aquest el sé, l'explicava la besàvia. ¡El aire!

El xaman sembla complagut per la resposta, les aranyes no tant.

—Es mi turno —brama una tercera— Dos niñas van a la par y no se pueden mirar.

En Jack aixeca la mà mirant el seu company.

—¡Las niñas de los ojos!

Gran bram de disgust per part de les aranyes espectadores.

—¡Más difícil, pardiez, que hoy no comemos! A ver... ¿Qué es lo que nadie quiere tener y el que lo tiene no lo quiere perder?

Els exploradors rumien, desesperats i se senten xiuxiueigs d'esperança entre les aranyes.

—Sí, sí... —crida finalment en Kevin—. ¡El juicio!

Silenci sepulcral de les aranyes fins que salta una davant dels exploradors.

—Último acertijo. Si lo adivináis, seguís vuestro camino. Hay gatos en un cajón, cada gato en un rincón, cada gato ve tres gatos, ¿cuántos gatos son?

—¡Cuatro! —criden en Kevin i en Jack a l'uníson.

Les aranyes deixen anar un crit de decepció col·lectiu i es comencen a retirar de l'espai. La que ha deixat anar la darrera endevinalla va cap a una de les parets, separa les teranyines i els ensenya una obertura. El xaman obre la marxa i es fiquen en el forat tots tres. Avancen una mica i el xaman, que amb una excusa s'ha posat al final de la fila, els estaborneix a tots dos amb el seu bàcul.

Quan es desperten, en Jack i en Kevin es troben penjats pel penis en una part ample de la cova. Al·lucinen perquè veuen que els seus membres ha augmentat de forma extraordinària. Pensen que no pot pas ser perquè s'estiguin estirant, que hi ha alguna cosa més. El xaman és allà, al seu davant, amb mirada sorneguera.

—Flor de loto, ¿qué está pasando aquí? —pregunta amb prou feines en Kevin.

—Las arañas comen pollas pero gustan gordas. Estaréis unos días así, tranquilos. Estáis en su despensa.

—¿Tranquilos? ¿Como vamos a estar tranquilos, majadero? ¡Sácanos de aquí!

En Jack mira a en Kevin i li xiuxiueja:

—Fixa't en la punxada que tenim al penis. Les aranyes ens hi han posat verí i deu tenir propietats com les de l'àcid hialurònic, aquell que es fa servir per augmentar la mida en estètica. Estem ben fotuts.

El xaman, foteta, fa una rialla i marxa de l'espai, cantant en un to baix, alternat amb crits aguts. Els dos nois el criden, desesperats, però no els fa cap cas i ells callen quan senten un altre soroll que reconeixen de quan estaven baixant del tobogan. En Jack exclama:

—La que faltava pel duro. La vespa gegant! Què hi fa aquí, aquesta?

Efectivament, pel forat per on ha sortit el xaman apareix la vespa gegant volant rasa i s'acara amb els nois. Ella també els punxa el penis i, de forma immediata, baixa la inflamació i els nois cauen a terra, perquè els seus membres s'han escorregut entre la corda que els lligava. La vespa gira cua i se'n va i ells es queden allà, esmaperduts, veient com el penis, esllanguit i allargassat després de tanta estona penjat, es va tornant de color negre.

—Aquest deu ser l'efecte de la pessigada de la vespa —diu en Jack.

Es van trobant tots dos molt malament. Estan desanimats, no tenen gaire esma però tot i això volen mirar de fugir d'aquest malson. Recular no els sembla gaire bona idea i estan una bona estona rumiant què poden fer. El cert és que les aranyes, més que menjar-se les persones el que volen és prendre'ls l'ànima. Amb ells no han acabat el procés i tan sols n'han perdut un trosset, que ha quedat flotant pel rebost després de l'atac de la vespa.

De cop i volta s'obre un forat negre en una de les parets.

—Mirem de fugir per aquí? —diu en Jack, desmenjat.

—I si és una altra trampa? —respon en Kevin.

—Ens podem arriscar. No tenim gaires més opcions.

S'arrosseguen com poden cap allà i al cap d'una estona arriben a un espai ple del que els sembla aigua cristal·lina. S'hi aboquen, assedegats, i quan ja eren a punt de beure se'ls acosta una serp gegantina.

—Una anaconda! —crida en Jack.

La serp va serpentejant fins on són, sembla que els apami, i se'ls menja, ara un i després l'altre. En el procés de digestió l'anaconda els treu la part d'ànima que els quedava i, quan ja ho ha fet, els escup i diposita els cossos al fons del llac.

La realitat, que sempre supera la ficció, és que el forat que es va obrir al final era el del cul de la mare aranya, de mida moltíssim més gran que les altres, i que el presumpte llac cristal·lí era el seu estómac. L'anaconda no era una anaconda (aquí en Jack ja desvariava) sinó la solitària de l'aranya, que s'alimentava dels exploradors que de tant en tant apareixien per allà, portats pel xaman, gran proveïdor de tot aquest ecosistema amazònic. L'activitat interna dels fluids de la gran mare aranya feia que tot allò que era escopit per la seva solitària es transformés en or, que ella vomitava i anava acumulant.

I el xaman, content per haver complert una vegada més la seva tasca, se'n va tornar a casa i des de llavors va fer servir la canoa per anar a fer encàrrecs, sense saber que allò era una màquina del temps.

I vet aquí un gat i vet aquí un gos i aquest conte ja s'ha fos. I vet aquí un gos, i vet aquí un gat, i aquest conte s'ha acabat.